

ХАНС КАРЛ АРТМАН В ЧЕРНО МОРЕ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

Хиляда и петстотин тонният товарен параход „Дейлирампъл“ бе прекосил Дарданелите и сега пореше Черно море с курс към Одеса. Корабът идеше от Веракрус и караше махагоново дърво. До нос Матапан и без друго дългото плаване бе протекло без тежки произшествия. Но от три дни капитан Шеймъс Мърдок страдаше от малария, която му създаваше много тревоги: макар да бе човек с достатъчни медицински познания, причината ѝ оставаше за него съвсем непонятна. И понеже от всичко най мразеше да седи бездеен в каютата си, въпреки силната треска той не слизаше от командния мост на „Дейлирампъл“. Казваше си, че положително ще издържи оставащите по-малко от два дни до Одеса, а пък сетне някой руски лекар за добро или зло можеше да се погрижи за него.

Беше петък, около четвърт час преди полунощ. Заедно с кормчията Йонас Нилсон капитанът стоеше на открития команден мостик, когато изведнъж в звездната, макар и безлунна тиха нощ съвсем отчетливо и ясно долови камбанен звън. Озадачен, той се обърна към своя кормчия и го попита какво мисли за това странно явление — доколкото все пак знаел, на борда на „Дейлирампъл“ не се намирал нито англикански, нито лутерански, нито католически храм, а на тази ширина в Черно море нямало и следа от пристанище или суша...

Кормчията го увери, че лично той не чувал и най-слаби звуци на камбана, нито пък долавял нещо. Може да е ударил корабният часовник, понеже било около четвърт час преди полунощ. И добави:

— Вятърът, който сега духа от север, става дяволски студен, капитане. Мисля, че ще е най-добре да идете в топлата каюта...

— И дума да не става! — избухна капитанът. — Проклетата треска рано или късно ще ме събори. Ако стоя тук, поне ще си спестя усилието да слизам по чугунените стъпала!

Кормчията млъкна след тези думи, но сегиз-тогиз хвърляше угрижен поглед към своя началник, като чуваше тракането на зъбите му.

— Но това е невъзможно! — изтръгна се след малко от устата на капитана. — Виждаш ли тъмното петно там отсреща? Нима може да е вече суша?

— Най-рано след два дни ще видим бряг — рече кормчията, — защото Одеса отстои оттук на толкова и толкова морски мили...

Появи се бриз и корабът се заклати малко по-силно.

— Подхвани ме, внезапно ми се зави свят... — промълви капитанът. Но веднага след това впи поглед в далечината. — Не, остави ме, чакай! — Не виждаш ли там как изникват черни платна?

Кормчията отговори отрицателно: не забелязвал никакви платна.

— Но така е! — викна гневно капитанът и упорито зауверява, че не е сляп, а корабът отсреща бил руски или влашки тримачтов платноход...

— Капитане — каза кормчията, — вие имате силна треска, идете си в каютата!

— По дяволите твоята треска! — кресна капитанът. — Очите ми се здрави и нямам нужда от очила, за да зърна черната фигура на командния мостик. А на борда гъмжи от дребни като джуджета човечета. На главите си носят червени цилиндри... Червени цилиндри, обвити със също такива ленти. Това са червени траурни ленти. А невъзможно дългият комин зад главната мачта бълва огромни серни облаци дим към светлото нощно небе... Сега вече съвсем ясно мога да различа чертите на облечения в черно човек на командния мостик: муцуната му е страшна, има тънка китайска брада, сякаш изникваща от кървавочервената рязка на устата, която се откроява сред восъчното лице!

— Капитане, въобразявате си безумни неща. Идете в каютата!

Капитанът стана зловещо спокоен.

— Нима не съзираш чудовищните му ноктести лапи, идиот? Ето, вземи далекогледа и виж сам, щом не вярваш!

За да не дразни повече капитана, кормчията прилепи далекогледа до окото си и се заозърта. Накрая отпусна тръбата:

— Въпреки най-доброто си желание не мога да видя нищо — рече той.

— Но аз с просто око виждам как сега спускат лодка! — възкликна капитанът. — Джуджетата с ужасните си шапки гребат към нашия кораб. Не чуваш ли плисъка на водата? Съвсем ли оглуша?... А посред лодката, високо изправен, стърчи ужасният мъж. Брадата му се развява като флаг под вятъра. Плешивият му череп блести на звездната светлина. Ето, вдига ръка. Маха ни. Вика нещо на език, който не разбирам. А може би... Да, това е трансилвански... Велики боже, сега вече го разпознавам! Нилсон, ние сме загубени!

При тези думи капитанът на „Дейлирампъл“ се строполи, но кормчията успя да го улови в последния момент. Хюиш и Милз, двамата моряци на вахта, отнесоха изпадналия в несвяст в неговата каюта.

— Проклето суеверие! — промърмори кормчията. — Такива страхотии не биха ми дошли наум дори при четиридесет и пет градуса температура...

След известно време на командния мостик се появи Милз.

— Ей, кормчийо! — рече той. — Махагон ли караме или някакъв цирк?

Нилсон, кормчията, се извърна с неохота към питащия:

— От къде на къде цирк? Караме махагон от Мексико за Одеса, за луксозни спални на русите.

— Хм — каза Милз, странно замечтан, — в такъв случай лилипутите с червени цилиндри, които подскачат из трюма, сигурно са пътници без билет!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.